

РЕШЕНИЕ

№ 922

гр. София, 16.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 61 СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МАРИЯ Н. СТОЙКОВА

при участието на секретаря БИЛЯНА ХР. РАДОВЕНСКА
като разглежда докладваното от МАРИЯ Н. СТОЙКОВА Гражданско дело № 20221110148777 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба, подадена от „****“ ЕООД срещу „****“ ООД, с която са предявени обективно кумулативно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 55, ал. 1, пр.1 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД, за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 14 400 лв., представляваща главница – суми, получени без правно основание и начислени от ответника с фактура № 6533/01.11.2018г., фактура № 6598/01.12.2018г. и фактура № 6690/01.01.2019г., които са били заплатени от ищеца без основание, ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на исковата молба – 07.09.2022г. до окончателното изплащане, и сумата от 988 лева, представляваща мораторна лихва върху главницата от 14400 лв. за периода от 04.01.2022г. до 07.09.2022 г.

Ищецът поддържа, че на 26.09.2018г. с ответника сключили договор за логистични услуги, по силата на който „****“ ООД, наречен доставчик на логистични услуги, се е задължил да предостави на „****“ ЕООД логистични услуги за онлайн магазин съобразно индивидуални цени, уговорени в Приложение № 2 към договора. В договора била уговорена минимална сума за ползване на складовите помещения в размер на 500 лв. на месец без ДДС, която по своя характер представлявала абонаментна такса на доставчика на логистични услуги, като посочената такса се дължала, в случай, че по договора не били предоставяни други логистични услуги за съответния месец. Ищецът твърди, че по договора ответникът в качеството си на доставчик на логистични услуги издал 3 броя фактури: фактура № 6533/01.11.2018г., фактура № 6598/01.12.2018г. и фактура № 6690/01.01.2019г., всяка една на стойност от 4500 лв. без ДДС и 5400 лв. с ДДС, с посочено основание във фактурите „сух склад“. С фактурите се претендирала само месечна минимална такса за складово обслужване или т.нар. „сух склад“, като в тях била допусната грешка - вместо за сумата от 600 лв. с ДДС, фактурите били издадени за сумата от 5400 лв. с ДДС. Твърди, че към датата на издаване на фактурите ищцовото дружество знаело за допуснатата грешка, както и че с фактурите се претендират недължими суми. Въпреки това ги осчетоводил и заплатил, но ги оспорил пред ответното дружество и го уведомил за допуснатата грешка.

Била постигната уговорка между страните сумите да бъдат възстановени или прихванати за следващ отчетен период. Посочва, че след това ответникът влошил качеството на предоставените услуги, систематично не изпълнявал договорните задължения или ги изпълнявал неточно и с влошено качество, в намален обем, а също така не изпълнил договорката си с ищеца и не възстановил недължимо заплатените суми от ищеца, не било извършено и прихващане. Поради това договорните отношения между ищеца и ответника били окончателно прекратени. Твърди, че на 16.12.2021г. изпратил до ответника „***“ ООД нотариална покана, с която е поискал ответното дружество да заплати на ищеца извънсъдебно надвзетите суми по трите фактури в размер на 14400 лв. Нотариалната покана била връчена на ответника на 04.01.2022г. Поддържа, че от получаване на нотариалната покана от ответника до предявяване на исковата молба по настоящото дело – 07.09.2022 г. ответникът не е възстановил сумите, поради което е изпаднал в забава за период от 247 дни, за който дължи заплащане на законна лихва за забава върху главницата.

В срока по чл.131 от ГПК ответникът депозира отговор на исковата молба, с който оспорва предявените искове като недопустими, неоснователни и недоказани и моли да бъдат отхвърлени изцяло. Оспорва предявените искове като недопустими, тъй като ищецът твърдял, че е осчетоводил трите процесни фактури и ги е заплатил доброволно, с което извънсъдебно признал вземанията. Оспорва предявените искове и по основание. Твърди, че действително на 26.09.2018г. е сключен рамков договор за логистични услуги за онлайн магазин с ищцовото дружество, като впоследствие действието на договора е прекратено. Оспорва твърдението на ищеца, че с приложение № 2 към договор е определена минимална сума за ползване на складовите помещения в размер на 500 лв., както и твърдението, че процесните 3 броя фактури са недължимо заплатени. Ответникът твърди, че с ценово приложение № 2 страните са договорили цени за складови логистични услуги, подробно описани в табличен вид, а също така е договорено заплащането на минимална месечна сума за складово обслужване от 4000 лв. без ДДС на месец срещу предоставения от ответника ангажимент да предоставя постоянно предоставяне на услугата съгласно заявките на клиента, а също така страните са договорили във второ Приложение № 2 към договора за логистични услуги допълнителна услуга на стойност 500 лв., дължими от ищеца срещу задължението на ответника по съхраняване и доставка на детски храни. Посочва, че процесните фактури на стойност 4500 лв. включват именно тези две суми, а допълнително са издавани и изпращани фактури за останалите извършвани от ответното дружество складови и логистични услуги по обслужване на онлайн и физически магазин на „***“ ООД. Оспорва твърденията на ищеца, че е имало разговори между ищцовото и ответното дружество за извънсъдебно възстановяване на заплатените от ищеца суми по трите фактури. Посочва, че ищецът е направил извънсъдебно възражение за връщане на сумите две години след заплащане на първата фактура. Посочва, че сумите по процесните фактури са приспаднати от общият размер на месечното дължимо възнаграждение по следните фактури: фактура № 6654/10.12.2018г., издадена за доставени логистични услуги за месец ноември 2018г.; фактура № 6743/07.01.2019г., издадена за доставени логистични услуги за м. декември 2018г. и фактура № 6824/04.02.2019 г., издадена за доставени логистични услуги за м. януари 2019г. Оспорва ответникът да не е изпълнявал задълженията си по договора. Претендира разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК намира за установено от фактическа страна следното:

Страните не спорят, а и се установява от представения договор за логистични услуги за on-line магазин от 26.09.2018 г., че между „***“ ЕООД като възложител и „***“ ЕООД като доставчик на логистични услуги (ДЛУ) е бил сключен договор, по силата на който ДЛУ се е задължил да извършва логистични услуги за on-line магазин, срещу задължението на възложителя да заплаща възнаграждение.

Към договора са приложени подписани от страните Приложение № 1.1, Приложение № 2, Приложение № 3 и Приложение № 1.4, видно от съдържанието на които страните са детайлизирани своите права и задължения по същия. Според уговореното в Приложение № 2 към договора „цени на складови логистични услуги“ възложителят заплаща минимална сума за складово обслужване от 500 лв. без ДДС на месец за ангажимента на ДЛУ да предоставя постоянно обезпечение на услугата според заявките на клиента, до 2-ро число на текущия месец.

По делото от страна на ответника е представено Приложение № 2 към договора „цени на складови логистични услуги“, чието авторство не е оспорени от ищеца, и съгласно което страните са уговорили, че възложителят заплаща минимална сума за складово обслужване от 4000 лв. без ДДС на месец за ангажимента на ДЛУ да предоставя постоянно обезпечение на услугата според заявките на клиента, до 2-ро число на текущия месец.

Представени са фактура № 6533/01.11.2018г., фактура № 6598/01.12.2018г. и фактура № 6690/01.01.2019г., с издател „****“ ООД, и получател „****“ ЕООД, всяка от които за сумата от 4500 лв. и с посочено основание: минимална сума.

С нотариална покана, връчена на ответното дружество при условията на чл. 50, ал. 4 ГПК на 04.01.2022 г., ищецът го поканил да му възстанови всички надплатени суми в общ размер на 12000 лв., съгласно фактура № 6533/01.11.2018г., фактура № 6598/01.12.2018г. и фактура № 6690/01.01.2019г., тъй като действителната воля на страните при сключване на договора от 26.09.2018 г. е минималната сума за складово помещение да бъде в размер на 500 лв.

От заключението на съдебно-счетоводната експертиза, неоспорено от страните и което съдът кредитира изцяло като обективно и компетентно изготвено, се установява, че фактура № 6533/01.11.2018г., фактура № 6598/01.12.2018г. и фактура № 6690/01.01.2019г., били осчетоводени от ищеца, включени в дневниците за покупки и подадени в месечните справки - декларации по ЗДДС. При проверка в счетоводството на ответника вещото лице установило, че по процесните фактури било извършено плащане в размер на 16200лв. При извършена проверка в счетоводството на „****“ ООД вещото лице констатирало, че процесни фактури били осчетоводени от ответника, включени в дневниците за покупки и подадени в месечните справки - декларации по ЗДДС. Съгласно заключението от извършена проверка в счетоводството на ответника се установява, че за периода от 26.09.2018 г. до 22.06.2020 г. (датата на прекратяване на договора) „****“ ООД е издавало фактури с основание „минимална сума“, на обща стойност 108000 лв. (всяка от по 4500 лв.). Вещото лице посочва, че всички издадени фактури са осчетоводени от ищеца, включени са в дневниците за покупки, и подадени в месечните справки - декларации по ЗДДС. По всички фактури с основание „минимална сума“ са извършени плащания от страна на ищцовото дружество.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Предявени са иски с правно основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Съгласно задължителните за съдилищата разяснения, дадени с Постановление на пленума № 1/1979 г. на ВС, в [чл. 55, ал. 1 от ЗЗД](#) са уредени три различни фактически състава на неоснователно обогатяване. Първият от тях изисква предаване, съответно получаване, на нещо при начална липса на основание, т. е. когато още при самото получаване липсва основание за преминаване на блага от имуществото на едно лице в имуществото на друго. Начална липса на основание е налице в случаите, когато е получено нещо въз основа на нищожен акт, а в случаите на унищожаемост - когато предаването е станало след прогласяването на унищожаемостта. Възможно е също предаването да е станало и без наличието на някакво правоотношение, както и при плащане на по-големи от нормираните цени за стоки, услуги или лихви, при плащане на задължение след неговото

погасяване, освен в случаите на чл. 118 ЗЗД, и други.

Съгласно правилото на чл. 154, ал. 1 ГПК в тежест на ищеца по иска с правно основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД е да докаже заплащането на посочената в исковата молба сума, а в тежест на ответника - да докаже наличие на основание за получаването, съответно за задържането на същата.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже наличие на главен дълг и забава в погасяването му от страна на ответника

С оглед становищата на страните и на основание чл. 153 ГПК като безспорни и ненуждаещи се от доказване по делото (с доклада) са отделени следните обстоятелства:

че между „****“ ЕООД (възложител) и „****“ ООД (доставчик) бил сключен договор за предоставяне на логистични услуги от 26.09.2018 г.; че ответникът „****“ ООД е издал фактура № 6533/01.11.2018г., фактура № 6598/01.12.2018г. и фактура № 6690/01.01.2019г., всяка една на стойност 5400 лв. с ДДС; че посочените фактури са осчетоводени и заплатени от ищеца; и че действието на договора между страните е прекратено.

Предвид изложеното основният въпрос, по който се концентрира спорът в производството касае размера на възнаграждението за логистични услуги през процесния период.

От съвкупната преценка на събраните по делото доказателства, настоящият съдебен състав приема, че страните валидно са постигнали съгласие за заплащане и по двете приети като доказателства ценови приложения – и за сумата от 500 лв. без ДДС, и за сумата от 4500 лв. без ДДС. На първо място, доколкото представените по делото ценови приложения, не са оспорени от страните, постигнатите в тях договорки следва да се приемат за обвързващи страните по делото. На уговорената в представеното от ответника приложение № 2 минимална сума за складово обслужване от 4500 лв. без ДДС на месец, ищецът не се е противопоставил по време на действие на процесния договор, а едва след прекратяване на договора едностранно от ищеца с нотариална покана, считано от 22.06.2020 г. С оглед на горното съдът намира, че по време на действие на договора минимална сума за складово обслужване от 4500 лв. без ДДС на месец, е приетата между страните. На следващо място, обстоятелството, че страните са договорили дължимост на сумата от 4500 лв. без ДДС, се доказва и от факта, че ищецът е заплащал минимална месечна такса в този размер, по издадени и надлежно осчетоводени от него фактури. Според експертното заключение за периода от 26.09.2018 г. до 22.06.2020 г. (датата на прекратяване на договора) „****“ ООД е издавало фактури с основание „минимална сума“, на обща стойност 108000 лв. (всяка от по 4500 лв.). Плащанията от страна на ищеца на „минимална сума“ 4500 лв. без ДДС, определена в Приложение № 2 към договора за логистични услуги за on-line магазин от 26.09.2018 г. по всяка фактура, са извършени именно на това основание. Същите са извършени на годно правно основание. Предвид изложеното, съдът намира, че не е налице плащане без основание от ищеца на ответника на претендираната сума от 14400 лв., начислена от ответника с фактура № 6533/01.11.2018г., фактура № 6598/01.12.2018г. и фактура № 6690/01.01.2019г., във връзка със сключения между страните договор за логистични услуги за on-line магазин от 26.09.2018 г., С оглед на това ответникът не е неоснователно обогатил се за сметка на ищцовото дружество.

С оглед изложеното, предявеният иск по чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД за сумата от 14400 лв. се явява неоснователен и като такъв следва да бъде отхвърлен.

Предвид липсата на главен дълг, неоснователна се явява и заявената претенция по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата в размер на 988 лв. за периода от 04.01.2022 г. до 07.09.2022 г.

По разностките:

С оглед изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК ответникът „****“ ООД има

право на направените в производството разноски в общ размер на 1976 лв., от които 1776 лв. – адвокатско възнаграждение и 200 лв. – депозит за съдебно-счетоводна експертиза.

Мотивиран от горното, Софийски районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от „****“ ЕООД, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: гр. ***, ул. „****“ №***, срещу „****“ ООД, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: гр. ***, ул. „****“ № ***, обективно кумулативно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 55, ал. 1, пр.1 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД, за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 14 400 лв., представляваща главница – суми, получени без правно основание и начислени от ответника с фактура № 6533/01.11.2018г., фактура № 6598/01.12.2018г. и фактура № 6690/01.01.2019г., които са били заплатени от ищеца без основание, ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на исковата молба – 07.09.2022г. до окончателното изплащане, и сумата от 988 лева, представляваща мораторна лихва върху главницата от 14400 лв. за периода от 04.01.2022г. до 07.09.2022 г.

ОСЪЖДА „****“ ЕООД, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: гр. ***, ул. „****“ №***, да заплати на „****“ ООД, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: гр. ***, ул. „****“ № ***, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от 1976 лв. – сторените по делото разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____